

hatan ülnek rajtam

mángorolnak, dögönyöznek. Lármat csapok, jajveszékelek. Nem messze behemót éjkéküveg épület, KONGRESSZUSI SZÉKRÁMOLÓRAKTÁR, onnan jön a hang, vígan vannak, dudogálnak – a diszkó bőg, a papírtrombiták tutulnak, a vásári szintetizátorok hangrobbanása felernyőz és lármapernyébe borítja az eget: mulat a tömeg

óbéगतok, üvöltök. Segítség, segíiii-ítsééé-ég! (alig hallom magam is és aki odaát a mulatók közül idenez, az is csak vaklármának véli)

egy már felfigyel... Valahára! Egy tagbaszakadt, pufók, hórihorgas MCALPINE tréningruhas átveti magát a mellvédfalon... jönnek már, jönnek, tízen-húszan... már a gondviselés (töviskoszorús) szíve is megesis rajtam: dől a lavina, szakad a hegyoldal (különös felmentőserég)

freccsen a kőzúzalek a keramiton, kopognak a kavicsok-sörétek-lapillik, kopognak a táblaüvegen

kőgöorgeteg indul – ránkdő a hegyoldal

szuroktömbök (diszkókövek) fekete síremlék-szikláit zuhognak a derült égből, a gengszterekre – tehát rám, a jámborra is, hiszen közrefogtak, nem tágitának mellőlem, amilyen dög-ügyetlen ez a gondviselés

--- ez marad meg a felébredés gyomorsavat fellövellő, torokmaró álomlepedékén, ez marad

a fogcsikorgató keserűség, a gondviselés elfuseráltsága fölött való fogcsikorgató keserűség – hogy lám nem elfogott ez az útonálló banda a Karkasszból és most mi van?

vagy általuk, vagy velük pusztulok

Cselédkönyv

hosszú-hosszú idő után újra építészirodába kerülök. Nagyon előkelő cég egy múlt századi palota tetőemeletén; a környezet spektakuláris, mahagóni ajtófeltétek, süppedő szőnyegek. Roppantul boldog vagyok

eleinte nem csinállok semmit – elsőül nevetségesen kis munkát kaptam, egy kis csőszkunyhó költségvetésének ellenőrzését: megtettem egy óra alatt. Utána egy hétig ölbe tett kézzel csak ülök-ülök, és semmi dolgom

a nyolcadik napon, alighogy bemegeyek, elkezdnek valamit duruzsolni a fülemből, hogy ezentúl nem ide, hanem oda kell bemennem –

– hova oda? Ide?

– nem oda. Amoda-amoda?

a padláshodályba, ott lesz a helyem, és nem a rajzasztalok előkelő termeiben; teát kell csinálnom, körülhordanom mindenkinek a süteményeket, árulnom a reggelit – – –

egyre hűvösebben hallgatom az új rendelkezéseket, kivált, amikor kiderül, hogy később majd még főznöm is kell, főznöm, gulyáságyúval a szafaládét, ennek az egész tetőemeleti óriás irodának... Igen-igen, mondom, csak hogy én mindehhez egyáltalán nem értek; kiül az arcomra, mennyire nem tetszik az egész. Mire kitárnak előttem egy

csupa-angyal mahagónifeltétes kétszárnyú díszajtót, előbukkan az építészfiatalság; valamennyien kötényesek, és kuktának vannak öltözve

nagyokat kacagnak rajtam, hadonásznak a fakanalaikkal, majd összefogódkodnak, és muzikál-forma groteszk táncot járva, gunyoros nótát faragnak rám –

*jaj de még mennyire megszokja faterka
jaj de még mennyire! ahogy dukál!
várja már nagyon a Julcsa Marcsa Terka
– megy ám a konyhán a ferbli a kvaterka
s patakokban bivalytej folydogál
mindig számléltra legalsó fokárul
kezdi kezdő-újrakezdő: úgy ám fater
kiközvetítő megféledekezék magárul:
ló-cáján égigéző petrezselymet árul
s hogy facér marad – a Céh szavatol!
ide közénk a táncba: felcsapni! parolázn!
konyhán öreginasnak – gyöngyélet! remek!
koszt-kvartély potya bor-ser halászlé
kincstári pipihús – hú micsoda mázli:
áldja istenét s magát becsülje meg!...
jaj de még mennyire megszokja faterka
jaj de még mennyire! ahogy dukál!
várja már nagyon a Julcsa Marcsa Terka
– megy ám a konyhán a ferbli a kvaterka
s patakokban bivalytej folydogál*

a körtánc közepén találom magam, a fiatal építész-kukták mókásan megfenyegetnek a színpadi fakanállal: kipsz-kapsz lesz!... Mire aztán nagyon elszontyolodom, és ilyen körülmények között az irodavezetőnek azt mondom: ilyen körülmények között mondja meg a főnökének, hogy holnap már nem is jövök be és nem vagyok hajlandó – – –

már megyek is kifelé; de a márvány lépcsőházban eszembe jut, hogy a holmijaimat össze kell szedni, haza kell vinni... Visszalépek és megkérem – ugyan adjon már egy celofánzacskót a vonalzóimnak, háromszögeimnek. Ad is: egy ormótlan nagy, szemétkuka kibélelésére való fekete plasztikzsákot. – Tessék – mondja az irodavezető –, tessék még egy, meg még egy, meg még egy – – –

majd kiborul a kezéből a halom, rengeteg fekete plasztikzsákot akar rámsózni – ne, nem, elég! elég!

tiltakozom. Az elsőbe már rakom is be a betyárbútoromat, s közben elkámpicserodom. Éktelen csüggedés, elkeseredés vesz rajtam erőt. Egy álló hétig boldog voltam, majd a bőrből ugrottam ki, hogy ötven év után újra építészrajztábla előtt ülhetek, s öreg fejjel megint állásom van

de csak ez marad, ez az alapállás, hogy megesteg facér vagyok és róhatom az utcákat, megesteg facér. Mit mondok majd, ha a fekete plasztikzsákokkal telegyömködött nagy fekete plasztikzsákkal a hátamon beállítok, mit a feleségemnek és mit a családomnak: miért volt, hogy kiadták a cselédkönyvemet...?!

(álom: 1988 07 12)